

UZASADNIENIE

Mając na względzie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r. sygn. akt I KA 1/20 - Sąd zdecydował się na odstąpienie od formularza uzasadnień, ponieważ z uwagi na istotę sprawy uzasadnienie sporządzone na formularzu byłoby trudne do odczytywania, a zatem i zrozumienia.

B. H. (1) został oskarżony o to, że:

1. zajmując się jako wiceprezes zarządu sprawami gospodarczymi (...) sp. z o.o., ul (...) (...), (...)-(...) W. spowodował podanie nieprawdy w złożonych w dniu 21 lipca 2010 r. do Urzędu Skarbowego W. - M. deklaracjach VAT - 7 za okres od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r. dotyczących (...) sp. z o.o., ul (...) (...), (...)-(...) W., gdyż posługując się nierzetelnymi fakturami wystawionymi dla tego podmiotu przez MAGMA J. W., (...)-(...) S., ul. (...), doprowadził następnie do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z tych nierzetelnych faktur przy rozliczaniu podatku do towarów i usług za miesiące od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r., naruszając tym przepisy art. 88 ust. 3 a pkt. 1 lit. a i art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 ze zm.), powodując uszczuplenie podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r. w łącznej kwocie co najmniej 891 472 zł, z tego za miesiąc styczeń 2009 r. w kwocie 203 771 zł, miesiąc luty 2009 r. w kwocie 156 080 zł, miesiąc marzec 2009 r. w kwocie 71 963 zł, miesiąc kwiecień 2009 r. w kwocie 74 886 zł, miesiąc maj 2009 r. w kwocie 45 842 zł, miesiąc czerwiec 2009 r. w kwocie 51 411 zł, miesiąc lipiec 2009 r. w kwocie 54 780 zł, miesiąc sierpień 2009 r. w kwocie 28 307 zł, miesiąc wrzesień 2009 r. w kwocie 8 187 zł, miesiąc październik 2009 r. w kwocie 62 918 zł, miesiąc listopad 2009 r. w kwocie 51 239 zł, miesiąc grudzień 2009 r. w kwocie 82 088 zł,

to jest o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

2. w okresie od 5 lutego 2009 r. do 17 sierpnia 2009 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako wiceprezes zarządu (...) sp. z o.o., ul. (...), (...), (...)-(...) W. wystawiał nierzetelne faktury VAT sprzedaży o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) dla (...) spółka z o.o., ul. (...), (...)-(...) L.,

to jest o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. H. (1) w 2009 r. pełnił funkcję wiceprezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., która zajmować się miała robotami budowlanymi. Współpracował m.in. z J. W., który pod firmą (...) zarejestrował na swe dane działalność gospodarczą.

(częściowo wyjaśnienia B. H. (1) k. 269 – 270, 523v – 524, zeznania J. W. k. 145 – 155, 156 – 157, 159 – 160, 746 – 747, 893, protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników k. 206, umowa sprzedaży udziałów k. 207 – 212, kopia aktu notarialnego k. 222 – 233)

J. W. faktycznie nie prowadził działalności gospodarczej, ale przekazywał na polecenie B. H. (1) faktury in blanco z wyszczególnionymi usługami, jakie rzekomo świadczył na rzecz tej spółki jako podwykonawca robót budowlanych, składając na nich swój podpis. Za każdą fakturę B. H. (1) wypłacał J. W. wynagrodzenie. Faktycznie J. W. nie świadczył usług na rzecz spółki (...).

(zeznania J. W. k. 145 – 155, 156 – 157, 159 – 160, 746 – 747, 893, faktury wystawione przez (...) k. 171 – 182, rozliczenie faktur k. 250 – 255, księgowanie na koncie 202 za 2009 r. dot. Magma J. W. k. 931 – 934, ewidencja nabycia VAT za

2009 r. dot. M. J. W. k. 935 – 953, rejestry sprzedaży za 2009 r. k. 80 – 93, księgowanie na koncie k. 94 – 99, 104 – 110, wydruk pozycji z listy kontrahenci k. 100, rejestr zakupów za 2009 r. k. 111 – 128)

Spółka (...) nie dysponowała składnikami majątku o dużej wartości, nie posiadała profesjonalnego sprzętu budowlanego, środków transportu ani placu do załadunku. Działalność spółki ograniczała się do wykonywania drobnych prac remontowo – wykończeniowych, głównie na obszarze W..

(zeznania S. M. k. 197 – 200, 622v, T. B. k. 183 – 186, 646, 741, J. G. k. 189 – 192, 574v, 740 – 741, P. U. k. 187 – 188, 601 – 602, 741 – 742, A. G. k. 193 – 196, 622v, 741, D. U. k. 201 – 203, 630 – 631, 747, lista pracowników k. 101 – 103)

Na podstawie wystawionych przez J. W. faktur B. H. (1) dokonał odliczenia podatku VAT należnego od spółki (...) za 2009 r. w poszczególnych miesiącach:

- za styczeń 2009 r. w kwocie 203 771 zł,
- za luty 2009 r. w kwocie 154 720 zł,
- za marzec 2009 r. w kwocie 71 963 zł,
- za kwiecień 2009 r. w kwocie 74 886 zł,
- za maj 2009 r. w kwocie 45 842 zł,
- za czerwiec 2009 r. w kwocie 51 411 zł,
- za lipiec 2009 r. w kwocie 54 780 zł,
- za sierpień 2009 r. w kwocie 28 307 zł,
- za wrzesień 2009 r. w kwocie 8 187 zł,
- za październik 2009 r. w kwocie 62 918 zł,
- za listopad 2009 r. w kwocie 51 239 zł,
- za grudzień 2009 r. w kwocie 82 088 zł.

Dane te B. H. (1) przekazywał do podmiotu prowadzącego (...) sp. z o.o., tj. (...) s.c. Na podstawie przekazanych dokumentów wskazany podmiot sporządzał deklaracje VAT-7 składane do Urzędu Skarbowego W. – M., w których wskazano podatek VAT w obniżonej wysokości wynikającej z przedłożonych przez B. H. (1) danych. Rzetelność dokumentacji nie została zweryfikowana przez pracowników (...) s.c. Deklaracje podatkowe zostały złożone do Urzędu Skarbowego w dniu 21 lipca 2010 r. Łączna wartość odliczeń wyniosła 890.112 zł.

(umowa o prowadzenie obsługi księgowej k. 214 – 215, deklaracja VAT – 7 za 2009 r. k. 45 – 79, zeznania T. Ł. k. 263 – 265, 544 – 545, 810 – 812, 957 – 958, zeznania M. P. k. 275 – 276, 544, 744, M. S. (1) k. 289 – 290, 560, 744, M. S. (2) k. 313 – 314, 560, 854, K. L. k. 259 – 260, 574v, 739, pisemna opinia biegłej z zakresu rachunkowości k. 982a., opinia uzupełniająca ustna k. 994v - 995)

W dniu 26 czerwca 2013 r. Urząd Kontroli Skarbowej w W. wszczął postępowanie kontrolne wobec (...) sp. z o.o. W toku kontroli stwierdzono, że spółka dokonała nienależnych odliczeń od podatku VAT, jaki pozostawał do zapłacenia za 2009 r. Na skutek ustaleń kontroli Dyrektor (...) w W. wydał decyzję z dnia 25 sierpnia 2014 r., określając zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2009 r. Powyższa decyzja nie została zaskarżona przez spółkę.

(zeznania T. Ł. k. 263 – 265, 544 – 545, 810 – 812, 957 – 958, wniosek o wszczęcie postępowania przygotowawczego k. 3 – 5, protokół z badania ksiąg k. 6 – 34, decyzja dot. J. W. k. 129 – 135, decyzja dot. M. J. W. k. 136 – 144, „wniosek o umorzenie postępowania przymuszającego k. 219 – 220, pismo k. 221, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 282, decyzja wobec (...) k. 293 – 307, pismo komisarza skarbowego k. 323, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 324, pismo z Urzędu Skarbowego k. 346 – 347)

Ponadto spółka (...) reprezentowana przez B. H. (1) w 2009 r. współpracowała jako podwykonawca robót budowlanych z podmiotem (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.. Faktycznie jednak osoby zatrudnione przez (...) sp. z o.o. żadnych robót na rzecz (...) sp. z o.o. nie wykonywały, drobne prace podwykonawcze na inwestycjach realizowanych przez (...) sp. z o.o. wykonywały osoby, którymi kierował J. W..

(częściowo wyjaśnienia B. H. (1) k. 269 – 270, 523v – 524, zeznania J. W. k. 145 – 155, 156 – 157, 159 – 160, 746 – 747, 893, zeznania T. M. k. 646, 744 – 745, P. W. k. 646, 745 – 746, W. B. k. 655v, 740, S. K. k. 655v, 742 – 743)

Z tytułu rzekomo świadczonych robót zostały wystawione dla (...) sp. z o.o. faktury VAT o numerach (...). Faktury były wystawione w okresie od 5 lutego 2009 r. do 17 sierpnia 2009 r. Podpisywał je w imieniu spółki (...). Faktury nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

(faktury wystawione przez (...) k. 171 – 182, rozliczenie faktur k. 250 – 255, rejestry sprzedaży za 2009 r. k. 80 – 93, księgowanie na koncie k. 94 – 99, 104 – 110, wydruk pozycji z listy kontrahenci k. 100, rejestr zakupów za 2009 r. k. 111 – 128)

Fakt ten został ujawniony w toku kontroli Urzędu (...). Na skutek ustaleń kontroli Dyrektor (...) w W. wydał decyzję z dnia 25 sierpnia 2014 r. określającą kwotę podatku do zapłaty na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy o VAT.

(zeznania T. Ł. k. 263 – 265, 544 – 545, 810 – 812, 957 – 958, wniosek o wszczęcie postępowania przygotowawczego k. 3 – 5, protokół z badania ksiąg k. 6 – 34, d pismo k. 221, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 282, decyzja wobec (...) k. 293 – 307, pismo komisarza skarbowego k. 323, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 324, pismo z Urzędu Skarbowego k. 346 – 347)

B. H. (1) nie był karany.

(karta karna k. 343)

W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu B. H. (1) nie znajdował się w stanie wyłączającym możliwość rozpoznania jego znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem. Nie posiadał też cech świadczących o problemach natury psychologicznej.

(opinia sądowo – psychiatryczna k. 334 – 336)

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego B. H. (1) za wiarygodne w części, w której wskazuje, że był wiceprezesem zarządu (...) sp. z o.o. oraz od czasu do czasu przebywał na budowach prowadzonych przez spółkę (...) sp. z o.o. w W. i W.. W tej części wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami świadków W. B., S. K., T. M., P. W. oraz dowodami z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Sąd uznał, że jest to przyjęta przez niego linia obrony. Stoją te zeznania w sprzeczności ze spostrzeżeniami świadka T. Ł. oraz ustaleniami dokonanymi w toku postępowania kontrolnego w spółce (...), którym to dowodom Sąd przyznał walor wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania J. W., który opisał, wystawienie faktur dla (...) sp. z o.o. i otrzymywanie za to wynagrodzenia. Zeznania tego świadka korelują z dowodami dokumentarnymi zgromadzonymi w sprawie, przede wszystkim z ustaleniami kontroli przeprowadzonej w spółce (...). Przesłuchiwany ponownie w obecności psychologa

świadek ten zadeklarował już niepamięć spowodowaną upływem czasu. Opinia psychologiczna (k. 905) wykazała, iż potencjał intelektualny tego świadka jest znacznie powyżej normy wiekowej, zaś sprawność procesów poznawczych pozostaje na dobrym poziomie.

Za wartościowe i miarodajne Sąd uznał także zeznania świadka T. Ł. Świadek ten bezpośrednio prowadziła postępowanie kontrolne w (...) sp. z o.o. i w toku postępowania przeanalizowała całą dokumentację dotyczącą rzekomej współpracy tej spółki z J. W. oraz (...) sp. z o.o., stąd dysponuje szczegółową wiedzą na temat czynów zarzucanych B. H. (1). Jej zeznania w pełni pokrywają się z dowodami z dokumentów.

Za wiarygodne, choć niewiele wnoszące do sprawy sąd uznał zeznania świadków S. M., T. B., J. G., P. U., A. G., D. U. Świadców ci wykonywali drobne prace wykończeniowe będąc zatrudnionymi w (...) sp. z o.o., nie mieli jednak wiedzy na temat rozliczeń pomiędzy B. H. (1) a J. W. oraz (...) sp. z o.o.

Podobnie jako wiarygodne, choć niemające istotnego znaczenia dla sprawy Sąd potraktował zeznania świadków K. L., M. P., M. S. (2), M. S. (1). Świadców ci zatrudnieni byli przez podmiot (...) s.c. prowadząc (...) sp. z o.o., jednak nie dokonywali weryfikacji przedłożonych im przez oskarżonego dokumentów, gdyż nie należało to do ich kompetencji. Nie mieli też wiedzy o rozliczeniach między oskarżonym a J. W. oraz (...) sp. z o.o.

Wiarygodnie są też zeznania pracowników spółki (...) sp. z o.o.: S. K., W. B., T. M., P. W. Świadców ci wskazali na fakt współpracy osób rzekomo zatrudnionych przez J. W. na budowach w W. i W., wspominali też o obecności na tych obiektach oskarżonego oraz J. W.. Zeznania te są pomiędzy sobą spójne i korespondują z wyjaśnieniami B. H. (1) w części uznanej za wiarygodną.

Nie budziły wątpliwości Sądu także pozostałe nieosobowe dowody, zgromadzone w niniejszej sprawie. W ocenie sądu dowody te zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji określających ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom powyższym odmówić wiary.

Sąd uznał za miarodajne w pełni również pisemne opinie biegłych lekarzy psychiatrów, biegłego psychologa oraz biegłej z zakresu rozliczeń podatkowych oraz złożoną przez tę biegłą ustną opinię uzupełniającą. Opinie te są jasne i pełne, gdyż znajdowały się w nich odpowiedzi na wszystkie zadane pytania, odpowiedzi te brzmiały jednoznacznie, a wnioski zostały logiczne i wyczerpująco uzasadnione.

Sąd nie uznał za mające znaczenie w sprawie dowody w postaci umów o dzieło podpisanych przez J. W. z pracownikami pochodzącymi z Ukrainy oraz ich oświadczeń pisemnych odnośnie do tego, iż faktycznie pracowali na budowach na terenie W. i W.. Umów tych nie zawierał oskarżony, a J. W., który nie jest osobą oskarżoną w niniejszej sprawie, nie wynika z nich, że prace przez nich wykonywane miały jakikolwiek związek z działalnością oskarżonego jako wiceprezesa zarządu (...) sp. z o.o.

Po dokonaniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał oskarżonego B. H. (1) za winnego popełnienia pierwszego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, z tym, **że zmienił opis czynu ustalając, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz spowodował uszczuplenie podatku od towarów i usług w kwocie 890.112 (osiemset dziewięćdziesiąt tysięcy sto dwanaście) złotych,** który to czyn wyczerpuje dyspozycję **art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 stycznia 2017 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s.) w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.**

Odpowiedzialności na podstawie **art. 56 § 1 k.k.s.** podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie.

Natomiast odpowiedzialności z **art. 62 § 2 k.k.s** podlega ten, kto fakturę lub rachunek wystawia w sposób nierzetelny albo takim dokumentem się posługuje. Nierzetelność należy rozumieć jako sporządzenie dokumentu nieodzwierciedlającego stanu rzeczywistego. Posługiwanie się nierzetelną fakturą lub rachunkiem jest wykorzystanie tychże dokumentów w obrocie prawnym dla celów podatkowych, np. dla odliczenia naliczonego podatku VAT czy też zakwalifikowania rzekomej czynności do kategorii kosztów uzyskania przychodu (I. Zgoliński, Komentarz do art. 62 Kodeksu karnego skarbowego, teza 3 [w:] Kodeks karny skarbowy. Komentarz, red. I. Zgoliński, WKP 2018).

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwala uznać, że B. H. (1) doprowadził do podania nieprawdy w deklaracji podatkowej VAT – 7 za 2009 r. złożonej w dniu 21 lipca 2010 r. Faktury wystawione przez J. W. za wykonywanie robót budowlanych na rzecz reprezentowanej przez oskarżonego spółki nie obrazowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, skoro ani J. W., ani (...) sp. z o.o. nie dysponowali sprzętem i środkami majątkowymi pozwalającym im na prowadzenie robót budowlanych opisanych w tych fakturach. B. H. (1) polecał J. W. wystawianie faktur, za które to czynności płacił mu wynagrodzenie. Dzięki pustym fakturom B. H. (1) mógł opracować dokumentację, według której przysługiwała mu możliwość odliczenia od podatku VAT znacznych sum, co doprowadziło do zaniżenia faktycznego zobowiązania podatkowego należnego już z samego tytułu wystawienia faktury VAT. Dokumentacja stanowiła podstawę sporządzenia deklaracji podatkowych VAT – 7, które nie zawierały prawdziwych treści co do należnego Skarbowi Państwa podatku, co skutkowało wprowadzeniem organów podatkowych w błąd, będąc jednoznacznym z przedstawieniem okoliczności mających wpływ na wysokość podatku w sposób niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie były te deklaracje weryfikowane przez podmiot zajmujący się obsługą księgową spółki (...), bowiem nie posiadał on kompetencji do takich czynności. Na skutek działania oskarżonego nastąpiło nie tylko narażenie podatku od towarów i usług na uszczuplenie, ale w ogóle jego uszczuplenie, co jednoznacznie prowadziło do wypełnienia przez oskarżonego hipotezy art. 56 § 1 k.k.s.

Bez wątplenia oskarżony posługiwał się także wskazanymi nierzetelnymi fakturami, albowiem wykorzystywał te dokumenty w obrocie prawnym dla celów podatkowych, a to dla obniżenia należnego podatku VAT. Tym samym zasadne okazało się przypisanie oskarżonemu także czynu z art. 62 § 2 k.k.s. pozostającego w zbiegu realnym z art. 56 § 1 k.k.s.

Odpowiedzialność karnoskarbową ponosić może wyłącznie osoba fizyczna, a po myśli art. 9 § 3 k.k.s. za przestępstwo skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolności prawną.

Zdaniem Sądu należy uznać, iż skoro B. H. (1), pełniący funkcję wiceprezesa zarządu (...) sp. z o.o., uprawniony z tego tytułu osobiście do działania w jej imieniu oraz samodzielnie do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, zobowiązany był do podawania prawdziwych danych w deklaracjach VAT z użyciem rzetelnych faktur VAT i rzetelnego tym samym dokonywania rozliczeń podatkowych z budżetem, a zatem odpowiadał za powyższe czynności osobiście, to skoro doprowadził do podania w tych deklaracjach nieprawdziwych danych oraz w tym celu posługiwał się nierzetelnymi fakturami VAT, które nie odzwierciedlały rzeczywistego przebiegu transakcji gospodarczych, to wypełnił w ten sposób znamiona czynu z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Należało także dokonać zmian opisu zarzucanego oskarżonemu czynu. **Zgodnie z opinią biegłej z zakresu finansów i rachunkowości kwota uszczuplonego podatku na skutek działania oskarżonego za luty 2009 r. wynosiła nie 156 080 zł, jak przyjęto w akcie oskarżenia, a 154 720 zł, co biegła poparła stosownymi wyliczeniami. W związku z tym korekcie podlegała kwota podatku narażona na uszczuplenie, ostatecznie Sąd przyjął, że była to kwota 890 112 zł, zgodnie z treścią opinii biegłej. Kwota ta jest ostateczna, a nie jedynie orientacyjna, jak założył oskarżyciel skarbowy, możliwe było bowiem ustalenie jej w sposób stanowczy przy pomocy wiadomości specjalnych.**

Sąd przyjął nadto, że oskarżony B. H. (2) swoje działania w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co również wymagało wskazania w opisie czynu. Zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony, przy czym w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Mając więc ten przepis na uwadze Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego rozciągające się na okres jednego roku (w tym czasie przekazywał dane do podmiotu zajmującego się obsługą księgową spółki) stanowi jeden czyn zabroniony.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w przepisie art. 12 § 1 oraz art. 13 § 1 k.k.s. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę:

- w przypadku czynu z art. 56 § 1 k.k.s. zagrożenie karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie,
- w przypadku czynu z art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2017 r. zagrożenie karą grzywny do 240 stawek dziennych (zgodnie z dyrektywą art. 2 § 2 k.k.s., albowiem obecnie zagrożenie ustawowe to kara grzywny do 720 stawek dziennych albo kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku, albo obie te kary łącznie).

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, na który składa się w głównej mierze rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, chronionego przepisami prawa, którym jest tu mienie Skarbu Państwa. Zachowanie oskarżonego wzbudza silną społeczną dezaprobatę. Oskarżonym kierowały niskie pobudki – uszczuplenie dochodów Skarbu Państwa. Oskarżony działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, ponieważ obrał z góry powzięty zamiar uszczuplenia dochodów Skarbu Państwa i doskonale zdawał sobie sprawę z przestępnego charakteru swojego czynu, o czym zaświadcza opinia sądowo – psychiatryczna. Zachowanie oskarżonego skutkowało koniecznością przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej, dla oddania jego pełnej zawartości kryminalnej. Wartość uszczuplenia podatku jest duża w rozumieniu art. 53 § 15 k.k.s., gdyż przekracza pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia w dacie popełnienia czynu. Ponadto uszczuplenie należności publicznoprawnej do dziś nie zostało przez oskarżonego wyrównane.

Za okoliczności łagodzące Sąd uznał brak uprzedniej karalności oraz warunki i właściwości osobiste oskarżonego, w tym ustabilizowany tryb życia.

W oparciu o powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu B. H. (1) za ten czyn **karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 100 złotych każda**, a następnie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. (obu w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s.) w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. **warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby**. Należało przy zbiegu realnym przestępstw wymierzyć karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą (art. 7 § 2 k.k.s.), a tym przepisem jest art. 56 § 1 k.k.s. W ocenie Sądu adekwatną sankcją za czyn, jakiego oskarżony się dopuścił, jest kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat.

Zdaniem Sądu możliwe będzie jednak osiągnięcie celów kary bez skazywania oskarżonego na karę pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej, bowiem wolnościowa jej postać także zapobiegnie jego powrotowi do przestępczości. Sąd uznał, że okres próby wynoszący 5 lat będzie wystarczający dla wzbudzenia u oskarżonego refleksji nad szkodliwością popełnionego czynu i odstręczy go od dopuszczania się przestępstw w przyszłości, skoro w takim przypadku Sąd uzyska możliwość zarządzenia wykonania kary. Podstawą prawną zawieszenia wymiaru kary jest art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. stosowane odpowiednio w postępowaniu o przestępstwo skarbowe na podstawie odesłania zawartego w art. 20 § 2 k.k.s. Przepisy te winny być stosowane w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w związku z popełnieniem czynu przez oskarżonego przed tą datą (art. 2 § 2 k.k.s.).

Ponadto Sąd na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. wymierzył oskarżonemu także karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych. Kara grzywny stanowić będzie dodatkową dolegliwość dla oskarżonego, uświadamiając mu konieczność ponoszenia finansowych konsekwencji czynów skierowanych przeciwko interesom majątkowym Skarbu Państwa. Ustalając stawkę dzienną grzywny Sąd miał na uwadze kryteria wymienione w art. 23 § 3 k.k.s. Oskarżony utrzymuje się z prowadzenia własnej działalności gospodarczej, z której osiąga stały dochód i posiada obecnie tylko jedną osobę na utrzymaniu, jest osobą zdrową i mogącą w dalszym ciągu uzyskiwać dochód, toteż Sąd uznał za odpowiednią stawkę dzienną w wysokości 100 zł.

Sąd na podstawie art. 41 § 2 i 4 pkt 1 k.k.s. nałożył na oskarżonego B. H. (1) **obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa w okresie próby w całości uszczuplonej należności publicznoprawnej w kwocie 890 112 zł**. Na podstawie tych przepisów w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary Sąd musi nałożyć na sprawcę obowiązek uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej, której do chwili orzekania nie uiszczono, określając termin uiszczenia. Taka właśnie sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, wobec czego oskarżony winien w okresie próby 5 lat (liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku) uiścić w całości uszczuploną należność na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd na podstawie art. 34 § 2 k.k.s. nałożył na oskarżonego B. H. (1) **środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie budownictwa na okres 3 (trzech) lat**. Taki środek karny (wymieniony w art. 22 § 2 pkt 5 k.k.s.) może zostać orzeczony w razie skazania m.in. za czyn art. 56 § 1 k.k.s., co odpowiada sytuacji oskarżonego w tej sprawie. Oskarżony poprzez swoje postępowanie dowiódł, że dalsze wykonywanie przez niego działalności gospodarczej zagraża istotnym interesom majątkowym Skarbu Państwa, a jego czyn pozostaje w związku z prowadzeniem tej działalności. Wymiar środka karnego Sąd stosownie do art. 34 § 4 k.k.s. określił na 3 lata, uznając ten okres za odpowiedni do skłonienia oskarżonego do przemyślenia swojego postępowania i podejmowania czynności zawodowych w zgodzie z prawem.

Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. **umorzył postępowanie w zakresie drugiego z zarzucanych oskarżonemu B. H. (1) w akcie oskarżenia czynów z powodu przedawnienia karalności czynu**.

Art. 113 § 1 k.k.s. nakazuje w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe stosowanie odpowiednio przepisów Kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy k.k.s. nie stanowią inaczej. Dotyczy to m.in. stosowania art. 17 k.p.k. ustanawiającego tzw. negatywne przesłanki procesowe, a zatem zdarzenia uniemożliwiające wszczęcie oraz prowadzenie procesu karnego. Zalicza się do nich przedawnienie karalności czynu (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.). W takim przypadku nie wszczyna się postępowania za dany czyn, a postępowanie wszczęte podlega umorzeniu.

Przestępstwo skarbowe stypizowane w art. 62 § 2 k.k.s., czyli takie jak zarzucane oskarżonemu w pkt 2 aktu oskarżenia, zagrożone jest obecnie karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku, albo obu tym karom łącznie. Należy jednak mieć na uwadze, że czyn zarzucany oskarżonemu popełniony miał zostać przed dniem 1 stycznia 2017 r., kiedy przepis ten przewidywał łagodniejszą karę: była to jedynie kara grzywny do 240 stawek dziennych. Sąd zatem przy orzekaniu musiał odwołać się do normy znajdującej się w art. 2 § 2 k.k.s., tj. dać prymat ustawie obowiązującej poprzednio, która była względniejsza dla sprawcy. Zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego zagrożonego karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Zgodnie z § 5 - jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 lub § 2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat (...) od zakończenia tego okresu. Moment końcowy czynu oskarżonego należało określić na dzień 17 sierpnia 2009 r., stąd jego karalność ustalała po upływie 10 lat, czyli 17 sierpnia 2019 r. Zaszła więc negatywna przesłanka procesowa skutkująca koniecznością umorzenia postępowania o ten czyn przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądził od oskarżonego B. H. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 9 064,26 zł (tytułem wydatków postępowania) oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 6 300 zł. Oskarżony uzyskuje

stały dochód z prowadzenia działalności gospodarczej i ma jedną osobę na utrzymaniu, w związku z czym jest w stanie uiścić koszty procesu bez uszczerbku dla nadmiernego utrzymania dla siebie i rodziny.